

Sygn. akt III Ca 321/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Krystyna Hadryś

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z.

przeciwko S. P. (P.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt II C 3086/12

1. zmienia zaskarżony wyrok o tyle tylko, że :

a- zasądzoną w punkcie 1 kwotę podwyższa do 3.967,95 zł. (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych i 95/100);

b- zasądzoną w punkcie 3 kwotę podwyższa do 1.014 zł. (jeden tysiąc czternaście złotych);

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 309 zł. (trzysta dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 321/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w Z. domagał się zasądzenia od S. P. kwoty 5.028,04 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od szczegółowo wymienionych kwot od dnia wytoczenia powództwa oraz zwrotu kosztów procesu, zgodnie z przedstawionym spisem kosztów. Wskazał, iż dochodzona kwota wynika z braku zapłaty przez pozwanego za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) Spółkę Akcyjną w W. na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz z tytułu kary umownej naliczonej przez poprzedniego wierzyciela. Powód nabył wierzycelność wobec pozwanego na podstawie umowy cesji wierzycelności z dnia 22 marca 2011 r. Powód powołał się na szczegółowo wymienione i opisane faktury oraz noty obciążeniowe uzasadniające żądanie zapłaty wobec pozwanego. Ponadto powód wskazał, iż skierował do pozwanego zawiadomienie o dokonaniu cesji oraz wezwanie do zapłaty, a dochodzona wierzycelność jest bezsporna, gdyż pozwany nie zakwestionował wysokości otrzymywanych faktur za świadczone usługi reklamacyjne lub też reklamacje pozwanego nie były uwzględnione przez

operatora. Powód wskazał, iż domaga się zasądzenia odsetek w ustawowej wysokości od dnia następującego po dniu wymagalności płatności każdej faktury lub kary umownej.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, na skutek skutecznie złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty uchylił wydany uprzednio nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w całości. Rozpoznanie sprawy zostało przekazane do Sądu Rejonowego w Gliwicach.

Pozwany S. P. w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz zaprzeczył istnieniu zobowiązań finansowych wobec strony powodowej. Pozwany podniósł, iż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarta między nim, a firmą (...) S.A. w dniu 9 października 2008 r. jest dowodem potwierdzającym istnienie zarzutu przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.287,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 października 2011 r.; w pozostałym zakresie powództwo oddalił; zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 578,26 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pozostałym zakresie oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.

Orzekając ustalił, że w dniu 9 października 2008 r. pozwany zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zobowiązania stron wynikające z tej umowy były ustalane według oferty nazwanej „Taryfa syberyjska 120”. W dniu 19 czerwca 2009 r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.680 zł tytułem dwukrotnie naliczonych kar umownych za niedotrzymanie warunków promocji, każdorazowo liczonych w kwocie po 840 zł. Termin płatności należności został wskazany na dzień 3 lipca 2009 r. W dniu 18 marca 2009 r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 420 zł tytułem usług telekomunikacyjnych za okres od 17 lutego 2009 r. do 16 marca 2009 r. Termin płatności należności został wskazany na dzień 1 kwietnia 2009 r. W dniu 19 lutego 2009 r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.057 zł. tytułem usług telekomunikacyjnych za okres od 17 stycznia 2009 r. do 16 lutego 2009 r. Termin płatności należności został wskazany na dzień 5 marca 2009 r. W dniu 18 kwietnia 2009 r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 240zł. tytułem usług telekomunikacyjnych za okres od 17 marca 2009 r. do 16 kwietnia 2009 r. Termin płatności należności został wskazany na dzień 4 maja 2009 r.

Powód w dniu 22 marca 2011r. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Spółką Akcyjną w W.. Strony umowy cesji ustaliły, iż wykaz przedmiotowych wierzytelności zostanie przekazany w formie załącznika- zapisu na płycie CD (§ 1 i 3 umowy). W załączniku do umowy o przelew wierzytelności wskazano, iż wierzytelności dotyczące pozwanego S. P. wynikają z następujących dokumentów. Dokumentu o nr (...) z terminem płatności na dzień 5 marca 2009 r. na kwotę 1.479,41 zł., z dokumentu o (...) z terminem płatności na dzień 1 kwietnia 2009 r. na kwotę 420,00 zł., z dokumentu o numerze (...) z terminem płatności na dzień 4 maja 2009 r. na kwotę 240,00 zł. oraz z dokumentu o numerze (...) z terminem płatności na dzień 3 lipca 2009 r. na kwotę 1.680,00 zł. W dniu 12 kwietnia 2011 r. (...) Spółka Akcyjna w W. sporządziła pismo, w którym zawiadomiła pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności kwoty 3.819,41 zł. Pismem z dnia 8 czerwca 2011 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności w kwocie 4.867,42 zł., wskazując, iż domaga się zapłaty należności w związku z cesją wierzytelności.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało jedynie w części na uwzględnienie, z uwagi na nieudowodnienie przez powoda istnienia całości roszczenia w świetle zasad rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zobowiązania nie może być skuteczny, albowiem termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Wierzytelności dochodzone niniejszym pozwem stały się wymagalne kolejno w dniach od 1 kwietnia 2009 r. do dnia 3 lipca 2009 r., a pozew został złożony w dniu 10 października 2011 r., a zatem w dniu jego wniesienia roszczenia te nie były przedawnione.

Sąd uznał, że powód prawidłowo, zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu udowodnił istnienie po stronie pozwanego obowiązku zapłaty należności z tytułu usług telekomunikacyjnych za okres od 17 lutego 2009 r. do 16 marca 2009 r. w wysokości 420,00 zł, a wynikających z faktury VAT z dnia 18 marca 2009 r., wymagalnej od dnia 1 kwietnia

2009 r. Udowodnione zostało również roszczenie wynikające z faktury VAT z dnia 19 lutego 2009 r. w wysokości 1.057zł., wymagalne z dniem 5 marca 2009 r. przy czym powód na podstawie tej faktury domagał się zasądzenia kwoty 1.479,41 zł, lecz żądanie jako nieudowodnione, gdyż nie wynikające z żadnego z przedstawionych dowodów zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie drugim wyroku. Sąd uznał również za udowodnione roszczenie powoda w wysokości 240 zł z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych za okres od 17 marca 2009 r. do 16 kwietnia 2009 r., wynikające z faktury VAT wystawionej w dniu 18 kwietnia 2009 r., wymagalne z dniem 4 maja 2009 r. Z uwagi na powyższe sąd zasądził w punkcie pierwszym wyroku od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 2.287,96 zł., czyli kwotę należności głównych wynikających z faktur VAT – 1.717,00 zł. wraz ze skapitalizowanymi na dzień 10 października 2011 r. odsetkami ustawowymi od wskazanych kwoty w wysokości łącznej 570,95 zł. Orzeczenie o odsetkach oparto na treści art. 481 k.c. i zasądzone je od kwoty 2.287,95 zł od dnia 11 października 2011 r., oddalając żądanie powoda zasądzenia ich od dnia 10 października 2011 r., albowiem na ten dzień odsetki zostały skapitalizowane. Oddalone zostało żądanie powoda zasądzenia kwoty 1.680 zł. tytułem kary umownej wynikające z faktury z dnia 19 czerwca 2009 r., albowiem zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał z uwagi na jakie okoliczności doszło do naliczenia kary umownej, nie wykazał również zasadności domagania się kary umownej w takiej wysokości, a zwłaszcza dlaczego została obliczona w podwójnej wysokości, co wynika z rozliczenia konta. O kosztach procesu sąd orzekł na zasadzie art. 100 zd. 1 k.p.c. przy zastosowaniu zasady stosunkowego ich rozdziału.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył powód w części co do pkt.2 oddalającym powództwo co do kwoty wynikającej w faktury w kwocie 1680 zł wraz z odsetkami skapitalizowanymi liczonymi od dnia 4 lipca 2009r. do dnia wniesienia pozwu w kwocie 495,44 zł i co do pkt. 4 w zakresie oddalającym wnioski o zasądzenie kosztów procesu co do kwoty 565,41 zł, wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.175,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu i kwoty 565,41 tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed sądem pierwszej instancji i zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed sądem drugiej instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego, względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego. Zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233§ 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż powód nie udowodnił z uwagi na jakie okoliczności doszło do naliczenia kary umownej oraz dlaczego została naliczona w podwójnej wysokości, podczas gdy powód okoliczności te powołał i wyjaśnił w piśmie z dnia 1 lipca 2013r.; a to art.217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów przedstawionych przez powoda w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, faktur VAT, regulaminu świadczenia usług, regulaminu promocji oraz oświadczenia o rozwiązaniu umowy, podczas gdy Sąd może pominąć środki dowodowe, jeśli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje.

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy

nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c.

Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja powoda jest częściowo uzasadniona.

Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powoda, jednakże wprowadzić większość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji jest prawidłowa i zasługuje na aprobatę, to niezbędna jest ich korekta, która w konsekwencji musiała prowadzić do odmiennych wniosków w zakresie wykazania zasadności naliczenia kary umownej.

Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż stosownie do art. 6 k.c. powód jako strona inicjująca postępowanie sądowe, występująca z żądaniem opartym na twierdzeniu zasadności naliczenia kary umownej we wskazanej wysokości, był zobowiązany do udowodnienia faktu, z którego wywodzi takie skutki prawne. Wynika to wprost z treści tego przepisu i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, gdy odniesie się zasady prawa materialnego do procesowego uregulowania w art. 232 k.p.c.

Jednakże nie sposób podzielić stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż powód nie wykazał wskazanej okoliczności odnoszącej się do obciążenia pozwanego karą za niedotrzymanie promocji, albowiem wynika ona z przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci regulaminu ogólnego, regulaminów promocji, treści indywidualnych umów dotyczących warunków promocyjnych zawartych z pozwanym, faktur VAT i oświadczenia o rozwiązaniu umów. Obowiązek zapłaty kary umownej w zastrzeżonej w umowie wysokości, wynika wprost z § 4 pkt 2 regulaminu promocji, gdyż w przypadku niewykonania przez pozwanego zobowiązań niepieniężnych, a więc przedterminowego rozwiązania umowy przez wierzyciela z przyczyn leżących po stronie pozwanego, był on zobowiązany do zapłaty wskazanej kary umownej.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód zawarł z pozwanym dwie promocyjne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dla numeru (...), a obie te umowy zostały rozwiązane przez poprzedniego wierzyciela przed upływem okresu ich obowiązywania z przyczyn leżących po stronie pozwanego, który nie uiszczał należności za świadczone usługi. Zasadnym było więc naliczenie przez powoda dwóch kar umownych, odpowiadających liczbie zobowiązań, których pozwany nie wykonał. Wysokość kary umownej została również przez powoda wykazana, gdyż została ona określona w umowach indywidualnych zawartych przez pozwanego, oraz regulaminie promocji. Co więcej pozwany na rozprawie w dniu 4 października 2013r. (k – 118), po zapoznaniu się z pismem dotyczącym rozwiązania zawartych przez niego umów, nie zakwestionował faktu otrzymania wypowiedzenia.

Odnosząc się do żądania przez powoda zasądzenia skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia 4 lipca 2009 r., Sąd drugiej instancji uznał, że powód wykazał, iż wypowiedział wskazane umowy, jednakże nie wykazał w rozumieniu art. 6 k.c. z jaką datą nastąpiło skutecznie wypowiedzenie, a zatem należało zasądzić odsetki od dnia wniesienia pozwu, w którym określono żądanie i który skutecznie z ustalona datą doręczono pozwanemu.

W rezultacie Sąd Okręgowy uznał, iż wyrok Sądu Rejonowego w dotychczasowej postaci nie mógł się ostać, z uwagi wykazanie zasadności naliczenia kar umownych, a sprawa została dostatecznie wyjaśniona, uzasadniając wydanie wyroku reformatoryjnego.

Dlatego też apelacja powoda okazała się zasadna w świetle powyższych ustaleń i w oparciu o prawidłowo przywołane przez Sąd pierwszej instancji normy prawa materialnego, doprowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku i podwyższenia zasądzonej w pkt. 1 zaskarżonego wyroku kwoty do 3.967,95 zł Zmianie ulec musiało również orzeczenie o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wobec czego Sąd Odwoławczy zasądzoną w pkt. 3 kwotę podwyższył do 1.014 zł przyjmując, iż powód wygrał sprawę w ok. 79%, a całość kosztów wynosiła 1.285,03 zł.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmieniono zaskarżony wyrok we wskazanym zakresie.

W pozostałym zakresie apelacja powoda jako niezasadna została oddalona w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. i § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, dokonując stosunkowego rozdzielania kosztów,

przyjmując, że całość poniesionych przez apelującego kosztów wynosiła 400zł, a wygrał on sprawę w granicach 77%, stosując zasadę słuszności w ustaleniu ich wysokości.

SS Krystyna Hadryś